

СТАРИТЪ ХОРА.

(Народна приказка)

Въ едно далечно царство имало чуденъ обичай. Щомъ нѣкой остарѣе и не може да работи, занасяли го въ планината и тамъ го оставяли да умре отъ гладъ.

Единъ синъ занесълъ стария си баща въ планината и се готвѣлъ да го остави, когато баща му казалъ жално:

— Моля ти се, синко, не ме оставяй тука на това мѣсто. Занеси ме по-горе.

— Е, защо? Не харесвашъ ли това мѣсто? — попиталъ синътъ.

— Ехъ синко! И азъ като тебе на младини донесохъ баща си тукъ. Ето тия кости сж неговитѣ. Какъ да ги гледамъ сега? Занеси ме по-горе, на друго мѣсто.

Синътъ билъ поразенъ отъ думитѣ на баща си и се замислилъ. А нима и неговитѣ синъ нѣкога ще го донесе тука и той ще умре отъ гладъ при коститѣ на баща си! Домилѣло на сина и решилъ да върне татка си вжщи. За да не му се смѣятъ другитѣ хора и да не го издадатъ на царя, той чакалъ да се стъмни и въ тъмно върналъ татка си дома. Скрилъ го въ една стая и скришомъ го хранилъ и гледалъ.

Минали се години. Настанала голѣма суша. Свършило се житото. Нѣмало жито дори за семе.

Царътъ повикалъ съветницитѣ си и имъ казалъ да намѣрятъ жито за семе. Мислили, мислили, но никой нищо не можалъ да намисли. Царътъ имъ казалъ, че ако не намѣрятъ жито за семе, съ главитѣ си ще отговарятъ.

Царски съветникъ билъ и синътъ, който запазилъ живъ баща си.

Върналъ се той у дома умисленъ, отчаянъ. Баща му го запиталъ, защо е тъй кахърень. Синътъ разказълъ всичко.